

■ Kan man år efter år leve **totalt afsondret fra samfundet** og samtidig bo midt i København? Svaret er ja.

Nogle socialarbejdere kalder dem **kælderfolk** – vi ser dem af og til på gaden, men helst gemmer de sig væk. I denne uge fortæller 24timer historien om en af dem. Den finske eneboer Runar Gunn gemte sig i en kælder på Østerbro i en hule bygget af hundredtusinder af gamle aviser. Jeg ville gerne have mødt ham, men nåede det aldrig. Kvinden i artiklen er min søster.

Jakob Møll

Den finske eneboer – kapitel 5

Arven efter Runar

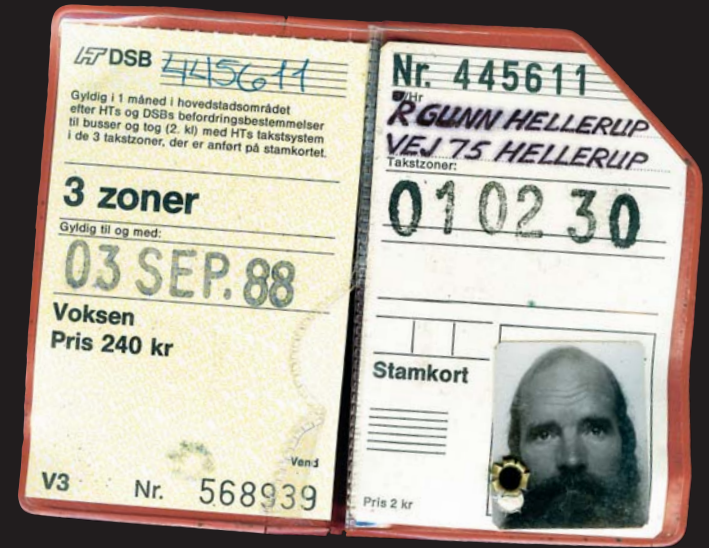

Foto: Camilla Stephan

ne. Som gammel brolægger var han særligt optaget af flisernes tilstand. På et tidspunkt opdagede han, at stenene foran en af trappeopgangene var sunket en smule. I løbet af nogle nætter lagde Runar Gunn simpelthen fliserne om.

Det foregik lige under et ungt pars soveværelse. Mens arbejdet stod på, lå de og sov bag vinduerne, og parret fatter stadig ikke, at han kunne løse, flytte og banke fliser på plads uden at det ødelagde deres nattesøvn.

Nu forfalder baggården lige så stille. Der ligger blade på kældertrappen, og ukrudt er på vej op hist og her.

Hver nat, når Runar Gunn kom tilbage fra sin vandretur, lå der mindst ét eksemplar af gratisavisen MetroXpress i hans poser. En af de følgende morgener stod drengen Jens på anden sal op og fandt en bunke udklip i gangen.

Det var den daglige Anders And-stribe fra MetroXpress, klippet ud gennem flere uger og proppet ind gennem brevsprækken. I dag i et skab på Jens' værelse ligger alle Anders And-striberne bundtet med papirkliips. Han nævner ikke at skille sig af med dem, selv om han for længst har læst dem. For nylig skrev Jens en fristil om Runar Gunn. Det var et ret oplagt emne, tænkte han, og i

stilen beskrev Jens nøgternt, hvordan hans familie købte en kælder, der viste sig at indeholde en finsk mand og et avisbjerg.

»Så begyndte der at komme blade og Jumbobøger hver dag. I starten vidste vi overhovedet ikke hvor de kom fra, men så fandt vi ud af, at det var Runar Gunn der hver morgen kom med alle mulige blade,« skrev Jens, der vedlagde fotos fra kælderen.

»Hver gang vi gik ned i kælderen fortalte han en masse om hvordan man skulle bruge og behandle de ting han fandt, f.eks. at man skal tage urbatterier med pincet, så de ikke bliver afladt (han var en meget rar mand).«

Jens skrev, at manden nu var død. Læren sendte stilen retur med kommentaren:

»Fantasifuld stil. Hvor har du billederne fra?«

Ikke langt fra kælderen sidder en mand i en lille lejlighed. Eivind Olsen har fået sukerysge, og han har det ikke så godt.

I hans soveværelse står en gammel Grundig-radio og samler støv. Eivind fandt radioen i storskraldet, og Runar skulle have den, for finnen elskede elektronik og kunne reparere alt. Når Runar Gunn fandt cigaret-pakker eller ugeblade med krydsord, forærede han dem altid til Eivind.

Eivind ved godt, at Runar Gunn var en særling, der gemte sig selv og sine mærkelige ejendele for samfundet. Og hvad så?

»Han var jordens bedste menneske. Den slags kan man bare mærke. Hvis der lå et stykke papir på gaden, smed han det i skraldespanden. Sådan var finnen.«

jakob.moll@24timer.dk

Læs de fire første kapitler på www.24timer.dk

En mand, der gik for at være eneboer, ligger i en kiste.

Omkring ham står to stearinlys og en trist børnefamilie.

Moren Pernille har lige afsluttet en lille tale om, hvor godt de alle sammen kunne lide eneboeren.

Familien har taget en blokfløjte med. Otteårige Uffe når kun til 'Det var en lørdag aften', så lægger han fløjten. Han er gammel nok til at forstå, at det er deres ven Runar Gunn, som ligger inde i kisten.

Lidt efter forlader en rustvogn Rigshospitalets kapel og kører mod Bispebjerg og de ukendtes grav.

Da den finske eneboer Runar Wilhelm Axelsson Gunn døde, havde han i 13 år skjult sig i kælderen på Østerbro. Han var netop fyldt 70 år. Bortset fra et sjældent besøg på skadestuen havde han ingen forbindelse til det officielle danske samfund, og præcis sådan ville han have det.

Han efterlod sig mere end 35 tons aviser, svarende til 90 kubik meter eller 15 fyldte kassevogne. Nogle af aviserne var fra 70'erne, og Runar Gunn havde møjsommeligt slæbt dem med sig, de få gange han var flyttet.

Imellem aviserne lå en ufattelig mængde ting og sager. Tre næsehårstrimmere, otte kombinerede vækkeure-lommeregner, to cykler, 10 cykelpumper, fem boremaskiner og oceaner af andre dimser. Runar Gunn

var altid iklædt det samme, slidte sæt tøj: en blå sømandssweater, joggingbukser og et par halvt opløste kondisko. Men i kælderen gemte han læssevis af sko, bukser og lyseblå skjorter, alt sammen i hans størrelse - og aldrig pakket ud af plastiken.

I modsætning til mange andre kælder-mennesker efterlod Runar Gunn også et hul i nogle menneskers liv. Først og fremmest hos Pernille og Peter og parrets fire børn, hvis yngste netop havde lært at sige 'unnar'. I den modsatte ende af baggården gik han på visit hos pensionisten Eivind Olsen, der også levede om natten. De to var mødtes nede ved søerne, hvor Runar og Eivind begge holdt af at fodre ænder, mens byen vågnede.

Siden tilbragte de to mænd mange nætter i Eivinds lille lejlighed, mens de snakkede og drak kaffe og en snaps. En nat fandt Eivind og Runar 200 kilo ost i en container bag Irma. Den fejlede ingenting, og de forærede ost til højre og venstre. Det grinte de meget af siden hen.

I det lille værelse oven på Runar Gunns kælderhule boede en udsprunget teenager. Da han flyttede hjemmefra, lå en stol, et tæppe og en computerskærm på hans spartanske flyttelæs. Ting, som Runar Gunn havde klunset til ham.

Om natten ordnede Runar Gunn småting i ejendommen. Han smurte hængsler, fejede og ryddede op omkring skraldespande-

